

De Wolf

door Sandra J. Paul

Eerste gratis hoofdstuk

Proloog

De vuile, witte bestelwagen rijdt een paar secondenlang rustig naast de fietsende tiener die nietsvermoedend het jaagpad langs het kanaal volgt, zoals hij elke zaterdagochtend doet. Zijn muziek speelt in zijn oren en zo beseft hij niet dat hij gevolgd wordt. Hij is op dezelfde locatie, op exact hetzelfde uur als altijd, fietsend naar zijn wekelijkse afspraak met zijn gitaarleraar. Zij die Stef willen stelen uit zijn dagelijkse leven, weten dat. Ze weten precies waar en wanneer ze kunnen toeslaan.

De zijdeur van het voertuig schuift open, terwijl het langzaam blijft rijden. Twee mannen springen eruit en sleuren de tiener van zijn fiets in het laadruim. De bestelwagen stopt nu helemaal, terwijl een derde man eruit springt en de tiener bij zijn schoppende benen grijpt. Zijn gitaar valt op de grond, iemand trapt erop.

Het gaat zo snel dat Stef niet eens de kans krijgt te schreeuwen of terug te vechten. Een ruwe hand, als van een havenarbeider, wordt op zijn mond gelegd terwijl hij zonder medelijden hard in de laadruimte wordt gegooid. Eén van de mannen geeft hem een harde klap tegen de zijkant van zijn hoofd. Tijdelijk versuft ligt hij op de vloer. Zijn fiets, iPod en kapotte gitaar worden aan de oever van het kanaal achtergelaten.

Het is amper acht uur, een moment dat de slaperige stad nog maar net aan het ontwaken is. Bij het jaagpad aan het kanaal zijn geen huizen of flatgebouwen te bespeuren. Het is een rustig pad, normaal gesproken alleen toegankelijk voor fietsers en voertuigen van de stadsdiensten waarmee men de berm komt schoonmaken. Op de witte bestelwagen staat het logo van de stad.

De deur wordt dichtgeschoven en hult daarmee de mannen in duisternis. De chauffeur gaat rustig van het jaagpad af en rijdt vervolgens door de stad. Hij houdt zich nauwlettend aan de toegestane snelheid. Uiterlijk lijkt hij ijsig kalm, maar zijn handen zweten als een gek. Als iemand hen nu tegenhoudt, stopt alles voor het zelfs maar begonnen is.

In het laadruim wordt Stef op zijn buik gedraaid. Hij ziet twee paar vuile schoenen voor zich en hoort nog een derde man bewegen achter zich. Achter het stuur zit een vierde onbekende. Stef begint te schreeuwen, zijn stem is het enige wapen dat hij heeft.

‘Mond dicht,’ snauwt de man met de stoffige zwarte schoenen. De tweede ontvoerder sleurt ruw Stefs jas van hem af, trekt de mouw van zijn trui omhoog, ontbloot zijn bovenarm en duwt daar zonder pardon een injectienaald in.

Uit alle macht vecht Stef terug tegen de vele handen die hem vasthouden, maar het is hopeloos. Zij zijn sterker, hij maakt geen

kans. Hij schreeuwt het uit wanneer hij een pijnlijk prikkende vloeistof door zijn ader voelt vloeien.

‘Sorry maat,’ zegt de man met de injectienaald. ‘Slaap lekker.’

Hij wordt op zijn rug gedraaid en vastgebonden met touw dat in zijn polsen snijdt. Een vierde man in het laadruim buigt zich over hem heen, terwijl hij tegen wil en dank wegdommelt. *Ik ken hem*, is het laatste wat door Stef heen gaat voor de duisternis komt en ze ook zijn mond dicht plakken.

Tien minuten later rijdt de bestelwagen een vervallen loods bij het havengebied binnen. Een garagepoort wordt geopend en meteen weer afgesloten. De tiener wordt uit het voertuig gedragen, zijn handen en voeten worden losgemaakt, de tape wordt van zijn mond gerukt. De koude lucht brengt hem bij zijn positieven. Een kist met grote luchtgaten wordt geopend. Stef vecht voor wat hij waard is. Hij wordt, of hij nou wil of niet, in het houten krat gesmeten, krijgt een nieuwe injectie en glijdt opnieuw weg. Zijn houten gevangenis wordt afgesloten en in de laadruimte van een zwarte bestelwagen met valse nummerplaten geplaatst.

Van de witte bestelwagen worden de nummerplaten verwisseld en het logo van de stadsdienst verwijderd. De chauffeur wordt contant betaald en hij rijdt meteen weg. Hij weet niet wie de jongen is en wil het ook niet weten. Zijn opdracht zit erop, hij gaat

naar huis zonder nog een moment aan Stef te denken. De vijfde man blijft achter om alle sporen uit te wissen.

Vijf minuten later vertrekt de zwarte bestelwagen met drie inzittenden voor zijn lange rit door verschillende landen heen en over verschillende snelwegen, op weg naar een verre, exotische kuststad waar een vissersboot op hen te wachten ligt voor het laatste stuk over de uitgestrekte oceaan. De mannen stoppen alleen voor korte pauzes en wisselen elkaar af als chauffeur. Ze willen hun einddoel zo snel mogelijk bereiken.

Ze maken een tussenstop bij een boerderij net over de grens waar ze een paar uur blijven voordat ze hun reis voort zetten. Twee dagen later wordt de kist aan boord van een grote vissersboot gedragen. Hun opdrachtgever wacht hen daar al op en knikt tevreden wanneer hij door de luchtgaten van de kist tuurt en de tiener doodsbang naar hem ziet staren.

‘De volgende som werd gestort,’ zegt hij, terwijl hun leider dit controleert en dan goedkeurend knikt. ‘Het laatste deel krijg je bij aankomst.’

‘Hij heeft het ons knap lastig gemaakt,’ snauwt één van de mannen. ‘Zweeg geen moment, die injecties van je hielpen amper. Verhoog de dosis van de verdoving voor ik hem zelf het hoofd in sla.’

‘Nee!’ reageert de opdrachtgever fel. ‘De dosissen moeten laag blijven, ik wil niet riskeren dat hij in een coma valt. Hij moet levend en wel aankomen op het Eiland.’

De opdrachtgever verlaat de laadruimte en verdwijnt naar zijn kajuit, terwijl de ontvoerders bij hun slachtoffer blijven en om beurten de wacht bij hem houden. Voor de ontvoerder het laadruim verlaat, hoort hij Stef luidkeels roepen en tieren, terwijl zijn handen uit pure wanhoop aan het hout van zijn kist krabben. ‘Stil!’ hoort hij nog net één van de mannen snauwen, terwijl die het deksel van de kist opentrekt. Een luide, weezinwekkende klap weerklinkt wanneer hij Stef een vuistslag geeft. Het wordt meteen stil.

De opdrachtgever zucht diep, maar durft niet te protesteren tegen de anderen. Elk verkeerd woord kan fataal aflopen. Hij sluit zich voor de rest van de reis op in zijn kajuit.

De reis naar het Eiland begint.

Hoofdstuk 1

Het Eiland heeft geduld.

Dat heeft het altijd al gehad. Tijd is van geen belang op deze heilige, verborgen plaats. Het weet dat het altijd wint, hoe dan ook, tegen welke prijs dan ook. De magie die hier sluimert is sterk. Het heeft duizenden jaren gehad om zijn magie op te bouwen, sinds zijn allereerste bewoners hun intrek namen op dit stukje paradijs. Zij waren zich er niet eens bewust van dat er een levensader onder het vruchtbare land liep dat hen later zou helpen tegen hun natuurlijke vijanden.

Het Eiland was niet altijd een eiland. Duizenden jaren geleden, aan het begin der mensheid, was het nog een deel van een immens vasteland en werd het bewoond door oermensen, primitief en agressief, maar vol van besef dat ze op een speciale plek woonden. De aansluiting met het vasteland bestond uit een smalle strook land die door hen verdedigd werd tot de dood. Zelfs toen al wilden hun vijanden wat zij hadden.

Een breuk in de aardkorst zorgde honderden jaren later voor een gigantische ondergrondse verschuiving en legde de magie bloot die diep onder het Eiland leeft. De levensader werd ontsluitend en

toegankelijk gemaakt voor de inwoners. De bewoners hoefden zich nooit zorgen te maken over voeding of water.

Nieuwe natuurrampen zorgden voor een verdere, volledige afscheuring en verschuiving van het Eiland. Terwijl de rest van de wereld veranderde, vochten inheemse stammen onder elkaar voor de eigendom van het vruchtbare land. Eén volk won en doodde al zijn natuurlijke vijanden, maakte het zich voorgoed eigen. Hun eigenzinnige stamhoofd offerde zijn vijanden op aan de goden van het Eiland. Telkens weer teerde het Eiland op het verspilde bloed en de kracht van zijn bewoners. Het verzamelde de zielen van zij die er stierven. De macht werd sterker, de stamhoofden gevaarlijker dan ooit.

Duizenden jaren lang bleef de inheemse bevolking verborgen voor de rest van de wereld. Niemand wist van haar bestaan af. Het Eiland was maar een kleine stip, diep verborgen in de oceaan. De stamleiders beseften op wat voor natuurlijke schatten ze leefden en gingen ver om hun eigendom te verdedigen. Hun natuurlijke leefomgeving werd aangepast om het Eiland zo goed mogelijk te beschermen tegen nieuwe vijanden. Eeuwenlang hakten ze kloven in de rotsen, creëerden ze stenen trappen in de immense natuurlijke rotsmuur. Een natuurlijke vallei in het hart van het

Eiland werd het heilige domein van de tovenaars-stamleider. Hier lag de levensader volledig bloot.

Toen kwamen de vijanden massaal met hun schepen, op zoek naar goud. Ze roeiden verschillende volkeren in de wijde omgeving uit in hun drang naar weelde en nu vonden ze bij toeval de kleine, vruchtbare parel. De nieuwkomers voelden meteen dat dit een bovennatuurlijke plaats was. Hun drang om het tot hun bezit te maken was groot. Maar met magie komt ook een prijs. Het Eiland beïnvloedde alle mensen die er ooit op leefden, ook hen die er nog maar net mee in aanraking kwamen.

Het Eiland wist dat het niet lang meer veilig zou zijn en verjoeg de indringers samen met zijn volk. Het veroorzaakte hevige stormen en zorgde ervoor dat tientallen schepen te pletter sloegen op de rotsen of de stormen niet overleefden. Op de grote massieve muur aan het strand stond de stam te wachten op de schattenjagers. De stamleden smeten zware rotsen naar beneden. De vijanden maakten geen kans, niemand kwam ooit over de muur. De weinige overlevenden werden geofferd. De stamhoofden werden nog gevaarlijker, nog gruwelijker.

Eeuwenlang waande het Eiland zich veilig voor de invloeden van de buitenwereld. Het teerde op de levens van zijn stam, tot de ziekte zwaar toesloeg. Het begon met één zieke die de rest van de

bewoners leek aan te tasten. Al die tijd achtten ze zich veilig en beschermd in de vallei waar ze allen woonden, aan de rand van een uitgebreid meer.

Niemand wist wat het was dat hen trof. Sommigen zeiden dat de stam al lang ziek was van binnenuit. Anderen zeiden dat ze gestraft werden voor hun jarenlange bloedoffers. Hoe dan ook, het hele volk stierf binnen het jaar aan de gruwelijke ziekte die haar volledig uitroeide. Zij die niet stierven aan de ziekte, maakten elkaar af. Ze werden overrompeld door agressie en vijandigheid, beschuldigden elkaar en zetten zich tegen elkaar op. Ze werden elkaars vijanden.

Het Eiland bleef eenzaam achter, terwijl de ziekte bleef sluimeren binnen zijn natuurlijke muren. Alleen de wilde dieren bleven ongedeerd achter en leefden verder alsof er niets gebeurd was. Het Eiland wist dat het iets moest doen om te overleven. Het lokte nieuwe mensen naar zijn kust, twee enorme schepen gevuld met mensen die met hebben en houden en dieren aan boord op zoek waren naar een nieuw en beter leven. De opvarenden waren geïntrigeerd door de natuurlijke schoonheid van het Eiland en meerden nietsvermoedend aan. Ze raakten er nooit meer af. Een hevige storm barstte los en liet de schepen vergaan. Iedereen werd tijdig geëvacueerd, geen enkel mens of dier verloor het leven.

Niemand vond hen ooit terug. In die tijden zonken schepen voortdurend.

Het Eiland was tevreden, het had nieuwe bewoners. De opvarenden wisten dat ze de rest van hun leven hier zouden blijven wonen en schikten zich in hun lot. Ze vonden een nieuw thuis in de prachtige vallei bij het meer en de waterval. Ze genoten van de pracht en praal van het Eiland tot ook zij ziek werden. Vijf jaar later was er geen overlevende meer over. Zo ging het tientallen jaren door. Het Eiland lokte steeds weer nieuwe bewoners, maar kon niet verhinderen dat ook zij stierven. Soms slaagde iemand erin om langer te blijven leven, maar dat lot was slechts enkelen gegund.

De ziekte nam af naarmate de jaren vorderden, maar bleef dreigend sluimeren op het Eiland. De weinige overgeblevenen van een nieuwe aangespoelde boot werden langzaam waanzinnig en keerden zich na verloop van tijd tegen elkaar. Ze beseften dat er iets ernstig mis was met deze plaats. Zij geloofden dat de kracht van het Eiland gekoppeld was aan de aanwezigheid en kracht van zijn bewoners. Om elkaar te beschermen, stelden ze regels op en kozen ze een jonge vrouw uit als hun eerste Bewaker.

Zij leed al snel aan de vreselijke waanzin en geloofde dat enkel haar zelfgekozen dood het Eiland zou helpen. Ze koos een nieuwe

Bewaker uit en liet zich vrijwillig door hem doden. Telkens weer werden de nieuwe Bewakers omringd door ziekte en waanzin. De volgende Bewaker smeekte het Eiland om hulp wanneer hij, nadat de andere bewoners stierven aan de ziekte, alleen achterbleef. De volgende dag strandde een nieuwe boot met nieuwe overlevenden. De Bewaker koos zijn opvolger uit en liet zich vrijwillig doden. Het Eiland besepte dat het niet kon overleven zonder mensen en dat het telkens weer nieuwelingen moest vinden door de allesoverheersende ziekte. Het voedde zijn Bewakers met het besef dat wat ze deden, goed was. Het werd hen letterlijk ingeprent. Zij geloofden in de kracht van het Eiland en deden altijd wat het van hen vroeg, hoe gruwelijk soms ook. Het Eiland had mensen nodig om te overleven en deed dat via zijn Bewaker. Het had hem nodig om nieuwe mensen naar zijn territorium te lokken en ze daar te houden.

Het Eiland dacht dat het zijn nieuwe kolonie had gevonden. Jonge kinderen overleefden een bootongeluk en groeiden op zonder ouders, zonder remmingen en zonder grenzen. Ze bleven gezond, gespaard van de Eilandziekte. Ze leefden hier alsof het hun natuurlijke thuis was. Al die jaren werden ze gestuurd door de zieke Bewaker van het Eiland zonder het zelf door te hebben. Het

Eiland voedde hen, zorgde voor hen en creëerde een omgeving waarin ze zich veilig waanden.

En toen kwam er een onverwachte drenkeling aangespoeld. Het Eiland hield de jongen in de gaten, zag de immense kracht die in hem leefde en had door dat hij een natuurlijke gave had om met de doden te kunnen praten. Dit was hun nieuwe Bewaker, hij die ooit de kinderen op het Eiland zou leiden. Maar het was net die kracht die ervoor zorgde dat de eilandbewoners zich tegen hun thuis keerden. Het was de nieuwkomer die hen ziek maakte zonder het zelf te weten, niet door de Eilandziekte, maar door ziekten die woekerden in de Andere Wereld. Het Eiland wist dat zij moesten gaan, het kon geen nieuwe, allesverwoestende ziekte riskeren.

Het wist dat zijn nieuwe Bewaker de Eilandziekte in zich droeg toen hij vertrok en dat hij er nooit meer van zou genezen. Het Eiland wist dat hij op een dag zou terugkomen. Dat was de belofte die hij maakte, het pact met de duivel.

De jongen had simpelweg geen enkele keuze.